

Vidíte je, sestry a bratři? Asi ne, tak vám prozradím, že mezi palcem a ukazovákem držím zrnko hořčice. Maličké vidíte, prý tenkrát v apoštolských dobách bylo nejmenším běžně známým semínkem. A tohle mrňavé zrníčko Ježíš používá jako měřítko víry. ***Kdybyste měli víru jako zrnko hořčice... (6)***

Učedníci jednou přišli za svým mistrem s prosbou. ***Dej nám více víry! (5)*** Dobrá prosba. Dýchá z ní touha být pořádným křesťanem. Apoštolové neberou svůj život učedníků na lehkou váhu. Když už uvěřili, chtějí věřit pořádně, nejenom trochu, nejen od-do, nýbrž po celý den a po celé roky. Vystačí jim víra, kterou mají? Vždyť svět je tak složitý. Tolik překážek a těžkostí se člověku staví do cesty. Vystačí stará víra na nové a nové problémy, které se vynořují? Snad proto se učedníkům dosavadní víra jeví malá a nedostatečná.

Dej nám více víry! Ať stojíme pevněji, ať jsme rozhodnější, ať zvládneme to, co se před námi ještě vynoří. Abychom se, až se večer budeme modlit, nemuseli stydět, co jsme zase pokazili a nezvládli. Učedníci nejsou bez víry, oni už nějakou víru mají. Už vyznávají, že u Krista je pomoc. Však také proto se na něho obracejí se svou žádostí. ***Dej nám více víry! Při spoř nám víry!***

– překládá kralická bible. Už jsme nějakou víru nastrádali, už nejsme úplně bez prostředků, ale potřebujeme víc k tomu, co máme. Přispoř nám! Pak se snad budeme umět lépe otáčet v nevěřícím světě. S větší vírou to půjde snáz. Podáme větší výkon.

Je to dobrá prosba. ***Dej nám více víry!*** Vlastně je to naše prosba, prosba

živé církve. Také dnes jsme se sešli k bohoslužbám, abychom zde načerpali, co se jinde čerpá stěží. Víru abychom načerpali. Rozmlouváme o Bohu, abychom odcházeli do běžného života s vírou posílenou, přispořenou, s vírou větší. Toužíme, aby naše víra rostla, aby se vyvíjela, aby uměla dávat odpovědi na nové výzvy, které se staví před každého z nás. A před každého jinak. Někdo se nachází před důležitým úkolem v práci nebo ve škole. Někteří pečujete o svého blízkého. Jiní se zase vyrovnávají s nemocí, s bolestmi či s úbytkem sil ve stáří. A další – sám se k nim řadím – se snažíme pořádně vychovat děti. Cokoliv jako křesťané konáme, neděláme jen sami od sebe a sami pro sebe. Svůj život, své činy, své snahy, zápasy a touhy spojujeme s Božím královstvím. Abychom už zde žili v souladu s jeho řády. Nečekáme, až se na konci věků od základů změní svět, přetváříme ho už nyní podle Boží vůle. A začínáme u sebe a svého bezprostředního okolí. K tomu potřebujeme víru. Dostatek víry, abychom to zvládli bez zoufání a beze stresu.

Dej***nám více víry,***

zní naše modlitba.

Dej nám více víry,*abychom žili vírou i tam, kde jsme dosud vírou nežili.*

Ale zamysleli jsme se někdy nad tím, kolik že víry vlastně máme? Čím se měří víra. Měří se podle víry rodičů, nebo podle víry biblických hrdinů, nebo podle skvělých postav církevních dějin? Od nich všech jsme přímo či nepřímo přebrali víru. Známe nazpaměť slova apoštolského vyznání. V knihách jsou ještě uložena propracovaná pozdější vyznání víry: vzletné starověké vyznání nicejsko-cařihradské (používané v katolických kostelech), reformační vyznání bratrské, helvetské, augšpurské. Víra zachycená na papíře. Je ta víra, k níž se hlásíme, malá nebo velká? Je k ní třeba ještě něco přidávat?

Dávní myslitelé si lámali hlavu, aby přišli víře na kloub. Tušili, že není víra jako víra. Jiná je víra na stránkách učených knih a jiná je víra v životě: když mluvím se svou ženou, když řídím auto, když sklízím jablka. I při tom všem přeci věřím. Věřím málo nebo hodně? Ti dávní učenci byli moudří a tak zjistili, že víra na papíře je jako noty, zatímco víra v životě je jako muzika. Každý orchestr

zahraje tutéž skladbu jinak, každý člověk prožije tutéž víru jinak. Ačkoli všichni křesťané stavíme na stejné víře v Krista, tuze se liší písnička, kterou podle týchž not ze sebe vyloudíme. Těch různých možností je tolik, že se nevlezou na stránky ani té nejtlustší knihy. Není tedy příliš smělé říci, že máme málo víry?

Přidej nám víru! **Dej nám více víry!** Žádají učedníci. Ale Pán Ježíš jim neřekne: „Na, tu máte. Berte si, co hrdlo ráčí. Vezměte si do zásoby a jděte v klidu domů.“ Taková slova od svého Mistra neuslyšíme. Víra není na rozdávání. My někdy automaticky říkáme, že víra je dar. Skutečně je víra darem? Jestli je to pravda, pak zde Kristus upírá učedníkům tenhle dárek. Nic jim nevěnuje, ani špetku víry jim nepřidá. Nepřisporí. Víru si totiž každý člověk musí vytvořit sám. Jako hudebník musí sám noty převést na tóny. (Noty samotné vám nic nezahrají, musí se do nich vložit člověk.) Tak u my a naše víra. Věroučné výpovědi jsou pro nás předlohou, kterou musíme sami oživit. Sebevětší náboženská pravda je němá bez člověka, jenž by ji ztvárnil ve svém životě.

Co vlastně chtějí apoštolové, prosíce **Dej nám více víry!** Chtějí snad vědět, jak Bůh zvládl stvořit svět a jak se Noemu vměstnala všechna zvířata do archy? Chtějí snad odhalit, jak dopadne poslední soud? Anebo snad chtějí poznat nějaké fígle, jak na lidi – odkud jim začít zvěstovat evangelium, aby je zaujali? Pán Ježíš však pro učedníky žádnou další víru nemá, žádný další věroučný článek, žádnou další pravdu, která by otevřela cestu do neprobádaných končin duše. Pán Ježíš radí: Nevršte výše kupu věrouky. Stačí vám takováhle víra a dosáhnete toho, co potřebujete. Stačí vám víra jako zrnko hořčice a dostanete mohutný strom z jeho špatného místa klidně až do moře. Zvládnete to, i kdybyste na to měli najmout četnu kopáčů a pár velikánských jeřábů.

Kdybyste měli víru jako zrnko hořčice, řekli byste této moruši: „Vyrvi se i s kořeny a přesad' se do moře“, a ona by vás poslechla.

(6)

Rozumíte, bratři a sestry, proč Pán Ježíš mluví o titěrné hořčici? Říká: *Stačí vám víra, jakou máte.*

Už toho víte dost. Všechny noty máte před sebou, tak hrajte, zpívejte, rozezvučte svou víru k chvále Pánu Bohu. Žijte jako křesťané. Žijte podle evangelijního učení. Žijte s láskou k Bohu a k lidem. Na to vám víra stačí. Dřív než učedníci požádali Mistra o více víry, vysvětloval jim Ježíš, jak mají odpouštět – vytrvale až marnotratně.

Když tvůj bratr zhřeší, pokárej ho, a bude-li toho litovat, odpusť mu. A jestliže proti tobě zhřeší sedmkrát za den a sedmkrát k tobě přijde s prosbou: „Je mi to líto“, odpustíš mu.

(17,3n)

„Ach, vždyť po nás chceš příliš, Pane,“ pomyslí si učedníci, „tolik velkorysosti nemáme. Dej nám více víry, ať víme jak na to.“ Možná i nám připadá těžké být laskaví a vstřícní k bližním, kteří nás otravují svou nedokonalostí, kteří házejí klacky pod nohy nám a našim „ušlechtilým“ záměrům. Možná spolu s apoštoly prosíme: ***Dej nám více víry!***

A Ježíšovou odpovědí je zrnko hořčice. Už jsme toho od Krista slyšeli dost. Nač potřebujeme více věřit? Čemu? Stačí nám vědět, že nejlepší životní cesta vede přes lásku a odpuštění. Tím se řiďte, to je vaše směrovka, to jsou noty, podle nichž máte znít. Nečekejte, až budete mít víru velikou jako dýně. S láskou musíte začít již dnes. Pak se vám třeba podaří přesadit i vzrostlý strom, pak se vám dokonce podaří ještě větší věci. Kupříkladu odpustit i tomu, kdo vás zradí sedmkrát za den.

Víra jako zrnko hořčice. To není velikost, do níž má naše víra dorůst. Tak veliká už naše víra je. I zdánlivě malá víra dokáže konat a

Napsal uživatel Jiří Tengler

Čtvrtek, 18 Říjen 2007 00:30 - Aktualizováno Čtvrtek, 17 Leden 2008 22:31

už koná velké věci. Když odpouštíme svým viníkům, když pečujeme o ty, kteří nám to neodplatí, když se modlíme za ty, kteří nás zklamali. Víra jako zrnko hořčice není sice dobře viditelná, zato je však přenosná na jakékoliv místo, do každé situace. A tam může zapůsobit a způsobit víc, než se kdo naděje. Amen.

Genesis 2,4b-9.15 86,1-3; 632; 504; 171 Galatským
5,25-6,5

Kázání na 15. neděli po Trojici, 16. září 2007